

7 - Set 1937.

1

Estimada Mercè.- A mi sí que no tinc un dia sense
peliç. De bon matí ja ha vingut la ribera del Ter
tota esmolada. M'ha dit més coses totes terribles
i plenes de recriminacions. Fins semblava que
dregés una espasa de foc igual que i' Ancans el
sant Miquel. - Loel que visui, que no se' ven ho
quin és). Jo he volgut not'star, però m'ha prohibi
nat amb la mirada, i he esoltat sense vigilar la
seua admonició. També deia coses molt agra
de les noies que es fan donar el sopar perquè
stom a les acatelles, i després se'n van a cuada
cantarades. Jo anava acostant el cap, més moix
que la mica quan li passés la mà per l'espatlla.
Després ha vingut i' Anastàcia i s'ha abegit
al sermó. A mi sí que no era gens de color
de rosa, sinó de vinagre i més peluda que el

7-set-32. 15

altres dies. Tot el matí m'he quedat concinós i meditatiu.

Ara a la tarda, encara no eren dos quarts de cinc, tanquen a la porta. Pam pam. — Qui hi ha? Com està de Jure?

El Sr. Borró, el vell verd, que diu l'èmfimeta, hi ha vingut avorament, hi us ara, perquè sabia que era una mena de m'agrima de parlar.

No hi hauria conviat més que una paraula i altre dia, perquè aquest senyal té el bon costum de no tancar-se mai enloc, i jo l'altre dia obrint la porta d'un bloc que ~~era~~ acostuma a ser tan tancat quan hi ha algú dins, vaig trobar-lo en una actitud total pensativa.

— Ah, dispensa, — hi vaig dir agraint-me el riure, i inspirant abans no respirés.

Be, doncs avui, no se' quina especie de somnolis o
de vibora li ha explicat que jo, en el segle, ha-
ria estat metge, i l'home mi ha vingut a ex-
plicar les seves petites miseries. Quina llama
Dien mien! Be, no es hortic de hortalises se d' un
vell i no me n hortalises pas. Peris que es queda
de venin, o he li dit que jo soc exclusiu
ment especialista en les malalties que maten
abans de vint dies.

Quan han dut el terreny se m'ha curat. En
Salo mi ha arribat des de la seva llinya que
donant en un concert de mendicants per mi
i de guerra, i he fet anar a buscar la randa d'en
Falsuera. Tot just s'acabava d'esculpar, altra
vegada tinguen a la porta.

+ set. 3 + 25

El Sr. Fomé. No cal dir que després de la seva
Sr. Moret, la seva condensa m'ha semblat
més encisadora que la de Socrates o la d'
Oscar Wilde. Hem parlat ~~de~~ - ha parlat ell - de
la Solidaritat Catalana, de la mort, de la
Guerra de Cuba, del Pacte de Sant-Servasi
de Prim, de la quin costà, de Duman i
Bas, de l'assalt al Cuart i de la llei de
niss discursos, de l'indústria tèxtil, i de tots
aquelles coses que els senyors de pes acostumen
a debatre en els cercles i casinos, o tot venent
les visites de Valpurga o de St Hilari. Mercedet
Shon, mestrestant, anava cantant heridet
al meu costat. Però ha acabat abans que
el Sr. Fomé. Aquest senyor, que tant admi

7-11-87
rables qualitats té, hauria d'amar una tempesta
amb en Sals. A vegades, almenys a mi, ens
assalta la idea de que aquest amic nostre és
excessivament apassionat i categòric en els
seus judicis. I, tanmateix, cal parlar
amb un home ~~de~~ intel·ligent, bo i cultivat
de més de 50 anys per veure com ell són
també d'irredutibles i de tancats a totes les
maneres de sentir noves. És molt més fàcil
per nosaltres de comprendre'ls a ells, que no
nas que ells ens comprenem a nosaltres.
I això, que jo no em considero ni penso
considerar-me mai "actual". Sóc més ambici-
ós que tot això. Cada dia m'agrada més,
el Sr. Farié. És una mena molt curiosa d'home,

*i si no los millionari i ni tan iugeru, seria
Sarireh' perfecte.

I a mi, que? em dices. Tens raó, però no
sabria de que parlar-te. No he pogut estar sol i,
per tant, no tenia res a dir. Com va "la Mm"
Fanga màgica"? Adieu, les bondat, i no
facis embadar la vibera.

Tens
Mànic